

чета. А това било обърнало вниманието на патриарховиятъ архидиаконъ, който го зель при себе си въ служба и го научилъ да чете, но да пише, каза, не можилъ никога да се научи добръ. Като тръгна отъ тазъ точка, а че бѣше и „кефлия“, исприказа ми Арайджи своитѣ любопитни приключения, които, като имъ придонизвамъ приключенията му преди да стѣпи на служба у Архидiakона, що другъ пѣтъ ми ги бѣше исприказалъ, — излагамъ тука въ цѣлостъ.

Расказътъ на Арайджия.

Баща ми бѣше какъция и съ какъка си пренасяше хората отъ единътъ брѣгъ на Златниятъ Рогъ на другиятъ. Въ време на ловитеята бѣше и рибарь, а нощъ тулумбаджия, и то при тулумбата на патриаршеската черкова св. Богородица, близу която и живѣяхме. Азъ зимѣ носѣхъ риба въ гавана на главата си, и я продавахъ като викахъ колкото мога по-яко: „таазе балжкъ! таазе балжкъ!“ (Прѣсна риба.) А лѣтъ продавахъ смокини и гроздѣ. Но една вечеръ — не помня коя година бѣше — възбунтуваха се еничеритѣ противъ Султанъ Махмуда и противъ везирьтъ му Мустафа-Байрактарь, който искаше да ги искорени, че му запалиха конакътъ и тамъ живъ го изгориха. Но огънятъ докачи и съсѣднитѣ кѣщи, та се распространи и най-сетнѣ залапа и една християнска махала. Тогазъ се принуди и патриаршеската тулумба да отиде да гаси. И тая нощъ баща ми, който бѣше смѣлъ, погина въ развалинитѣ на една пламнала кѣща.

Азъ, и моята сирота майка, прежалихме смъртъта на баща ми, а какъкътъ продадохме, защото бѣхъ премалкъкъ да мога да го кормяна. А азъ слѣдвахъ да продавамъ риба и смокини, и по тозъ начинъ се поминавахме криво-лѣво. Между това азъ поизрастнахъ и станахъ хубаво, спретнато момче. Съ леки, отъ мека